

Volumul reeditat la Chișinău de editura „Balacron” în 2013 îi are ca autori pe Vasile Șoimaru, Iosif Niculescu, Gheorghe Pârlea și Roxana Iorgulescu-Bandrabur, însă adună și texte semnate de Mircea Vulcănescu, Nichita Stănescu, Radu Gyr, Ion Iachim, Vasile S. Popa, Iancu A. Constantin, Gheorghe Nicolescu, Andrei Nicolescu, Gheorghe Dobrescu și Viorel Cojocar. Prefațată de Vlad Pohilă, cartea are cincisprezece capitole, ultimul înfățișând cititorului nouăzeci și șase de imagini, spre a demonstra, încă o dată - dacă mai era nevoie! - că ne aflăm sub dominația vizualului. Într-adevăr, măcar prin fotografia reluată și pe coperta întâi (pe care mi-am permis a o reproduce și în cuprinsul recenziei de față), multe dintre aceste instantanee, destule vădind harul artistic al neobositului Vasile Șoimaru, coordonatorul curajosului proiect pe care l-aș numi reîntregirea spirituală a neamului românesc, rămân îndelung pe retină, lucrând obsesiv în subconștientul cititorului patriot. Din această obsesie și totodată ca un fel de ispășire au fost generate paginile mele - mărturie întârziată, căci prea puțină mi-a fost rugăciunea pentru drama fraților basarabeni și bucovineni până a-l fi auzit pe dîrzul român originar din Cornova[1] vorbind la clubul Muzeului Țăranului Român în seara de vineri 13 cireșar 2014, la o dublă lansare: a noii ediții a cărții „Cotul Donului 1942: eroism, jertfă, trădare” și a albumului-monografie „Românii din jurul României”.

Așa cum ne lămurea Roxana Iorgulescu-Bandrabur pe cei care auzeam pentru întâia oară despre Vasile Șoimaru, domnia sa a dovedit o rară abnegație prin călătoriile sale în jurul României spre identificarea enclavelor românismului; această strădanie constituie și o căutare a sinelui. Or, adaug, dobândirea conștiinței sinelui lărgit până la identificarea lui cu acela al neamului, implicit demersurile inițiativ-recuperatoare ca ale acestui cornovean tenace mi-au fost înstrăinate până în prezent de idiosincraziile stărnite mie, apoliticului, de inși care au încercat, încă din 1990, monopolizarea în beneficiu politic propriu a complexe problemei a reîntregirii Patriei. Exemplar, Vasile Șoimaru și-a sacrificat cariera universitară și politică, a renunțat la viața tihnită de pensionar dedicat cultivării relațiilor prietenești și de familie, pornind într-o aventură spirituală admirabilă. Convingerea mea este însă că - parafrazându-l pe monahul-scriitor Nicolae (Steinhardt) de la Rohia - cel ce e însuflețit de asemenea intenții generînd la fapte înalt-semnificative pentru semenii dăruind va dobândi. Dar mai bine să-i dau cuvîntul autorului: În ultimii cinci ani am întreprins trei drumuri, trei expediții dificile, la Cotul Donului, minunate pelerinaje, pline de descoperiri neașteptate și de dezvăluiri ale unor adevăruri durute. [2] O cale de restituire, similară aceleia pe care eu însumi o întreprind (este vorba despre un dublu demers deopotrivă pedagogic - predând „literatura arestată” elevilor de liceu -, și teoretic - specific istoriei literaturii contemporane), de această dată istoric-religioasă, se relevă cititorului ca un emoționant „drum al crucii” - sintagma îi aparține lui Aurel State, un alt mărturisitor-jertfitor.[3] E de reținut că pe aceleași coordonate spirituale s-a înscris și răscolitorul D.V.D. de 53 de minute „Eroism și jertfă pe Frontul de Est”, realizat și lansat de Fundația Creștină Părintele Arsenie Boca în 2010, cu concursul medicului nonagenar și veteran de război Iosif Niculescu.[4] Am luat parte, ca membru al acestei fundații, la vremea cuvenită, la memorabilul eveniment organizat la sediul din strada Barbu Șt. Delavrancea, nr. 2, în prezența interviuatului. Prin vrerea Proniei Cerești, Vasile Șoimaru a ajuns în 2012 în posesia acestui D.V.D. care i-a schimbat percepția asupra evenimentelor, cum ține să precizeze: „[...] în primăvara (lui 2012 - n.n.) a ajuns în arhiva mea un film, a cărui vizionare mi-a schimbat radical viziunea și sentimentele [...]”.

Lecția de viață primită cu acel prilej avea să-i fie neobositului peregrin decisivă. Constată, ajuns la Cotul Donului în anul comemorării a 70 de ani de la dezastrul din noiembrie 1942, cînd 150 000 de români au pierit, că străbătuse pînă acolo, conform kilometrajului de la bordul automobilului său, exact 1942 kilometri de la Chișinău, via Poltava și Harcov! În mod simbolic, după încetarea unei ploii torențiale de trei sferturi de oră (nu plouase întreaga vară în zonă!), ca-ntr-un ritual, urcă pe cel mai înalt deal al localității Kletskaia și se lasă purtat de inspirația divină. Iată ce mărturisește: „[...] am făcut cu cuțitul o cruce dintr-un copăcel uscat, legînd-o cu scotch, am rupt ultima pagină din albumul meu „Poeme în imagini”, care reprezintă fotografia Tricolorului Independenței (cu semnăturile

deputaților din Primul Parlament al R. Moldova, (din care a făcut parte și Vasile Șoimaru - n.a.), care au votat pe 27 august 1991 Declarația de Independență față de Rusia). Am prins poza tot cu scotch, de cruce, pe care am înfipt-o cât mai adânc posibil în pământul alb ca varul răzmuiat de ploaie și am fotografiat-o, am destupat o sticlucă-suverin de coniac „Ștefan Vodă“ (Călărași), am turnat în dopul sticlucii câteva picături de coniac și le-am sorbit de sufletul și în memoria celor 150 de mii de români care zac, acolo, în creta de la Cotul Donului, în Stepa Calmucă și la Stalingrad, am pornit muzica din automobil cu excelenta trupă K 1 Band și superbul său șlagăr « Toți ca unul orice ar fi, pentru România, pentru România! », precum și excelentul cor al elevilor de la Liceul « Prometeu » din Chișinău, cu emoționantul lor «Îndemn la Unire» dirijor Veaceslav Adam.[5] și am început să strig ca un apucat de bucurie că am ajuns și am făcut lucrul acesta, că, în sfârșit, a apărut o cruce cu un tricolor românesc la Cotul Donului... [6]Cât m-ar bucura să-i urmeze exemplul măcar unul dintre politicienii dîmbovițeni care-și atribuie, mai ales în campanii, vajnice sentimente patriotice!... În interviul consemnat la 27 septembrie 2012 de Roxana Iorgulescu-Bandrăbur și de Vasile Șoimaru medicul veteran Iosif Niculescu își exprima tulburător opinia: Eu cred, domnule Șoimaru, că această râvnă a Dvs., încununată de succes, și posibilitatea care mi-a fost mie oferită, să fac acest film, că nu mie mi-a trecut prin minte, se datorează unui semn ceresc... Unul, măcar, dintre cei morți acolo, la Cotul Donului, își are moaștele de sfânt în acel pământ și Acela lucrează din Cer: m-a luminat pe mine să fac filmul și pe Șoimaru l-a trimis la Cotul Donului în acest an al tristei aniversări... De aceea trebuie de găsit locul printre mormintele comune, de găsit moaștele acelui martir, acelui sfânt român, care zace în Stepa Donului... Îmi pare rău că eu sînt deja nonagenar, mai aproape de centenar, că m-aș mai porni o dată pe jos la Cotul Donului, că mai țin minte potecile spre mormintele comune ale ostașilor români... [7]

Ignorată ori denigrată de istoria oficială a regimului comunist, campania românească din 1941-1942 mi se relevă foarte clar prin cartea lui Vasile Șoimaru nu doar ca firească - reîntregitoare a teritoriului patriei, ci și ca o veritabilă cruciadă modernă. Mărturiile preoților militari sînt întru totul edificatoare. Astfel, protopopul corpului 3 armată, maiorul Gh. Ureche, folosește în darea sa de seamă acoperind perioada 1 octombrie - 1 noiembrie 1942 sintagma „războiul cruciadei” [8], iar preotul căpitan S. Coman, pentru august 1942 - „luptele date pentru Cruce și Neam ori misiunea noastră de luptători ai Crucii”. Cel din urmă menționează chiar: „Mi-au adus și acolo (la slujba oficiată într-o localitate la sud de Rostov - n.a.) douăzeci de copii pentru botezat și că la Anapscaia, lângă Anapa, am botezat petruzeci și unu de copii și am făcut trei înmormîntări dintre (sic) localnici”, iar după o slujbă precizează cum a venit la el un bătrîn care a sărutat Crucea și a izbucnit în hohote de plîns zicînd: „De douăzeci de ani n-am auzit o Sfîntă Slujbă” [9]Pe unde au trecut, ostașii români, sfătuiți de preoții militari, au ridicat ba câte o cruce - precum aceea înălțată, simbolic, pe soclul de pe care fusese dărîmată statuia din beton a lui Lenin, în parcul unui fost cinematograf, pe lemnul ei încrustîndu-se inscripția „Recunoștința eroilor români căzuți pentru neam și pentru cruce. Ambulanța 46 Cavalerie”, ba câte o capelă, ba câte o troiță... Porniți către Răsărit cu preoții în frunte sub ocrotirea icoanei Sfîntului Ioan Botezătorul[10] încredințată personal de generalul Ion Antonescu, militarii erau conștienți de misiunea lor creștină. Altfel nu poate fi explicat entuziasmul cu care, între două bătălii, renunțînd la odihnă, au reparat unele lăcașuri de cult ori cimitire lăsate de regimul ateu în paragină. Localnicii din Anapscaia, Anapa, Valea Sucho, Insula Utrich, Vasiliewka, Varvarowka, Rujewsciaia, Gromky, Verhni-Salamanowsky ș.a. au păstrat, desigur, cîtă vreme au trăit, recunoștința aceluia care, aducându-le Evanghelia, precum odinioară apostolii, le-au botezat copiii, le-au reamintit frumusețea slujbelor ortodoxe, le-au reorientat inimile și mințile către cer...

„Să ne toarcem din credința în Dumnezeu și Justiție drumul viitorului” (Ion Antonescu, 10 mai 1941).

„În fiecare duminică și sîrbătoare facem rugăciuni și sfeștanii pentru ostași - mai notează preotul S. Coman în adresa trimisă Inspectoratului Clerului Militar - Alba Iulia. Vin la aceste rugăciuni și foarte mulți localnici. În fiecare zi, apoi, suntem solicitați de către localnici să le facem diferite servicii religioase: botezuri, parastasuri, înmormîntări, împărțășiri etc.”. [11]Așadar, pe lângă eforturile fizice presărate în calea lor ca dovezi ale dragostei de Hristos și de semenii, preoții militari români au desfășurat o neîntreruptă activitate pastorală și misionară. Să mai reținem dintr-o dare de

seamă semnată de șeful de Stat Major colonel A. Runceanu: „S-a oficiat în fiecare duminică serviciul religios prin diferitele comune prin care au trecut sau se găesc în prezent cantonate unitățile. S-au botezat de către preotul Spitalului de Campanie Nr. 2, în decurs de 2 luni, în regiunea Timoschevkaja, circa 500 copii, iar de către preoții Diviziei a 11-a, circa 90 copii. S-au oficiat parastase pentru morții locuitorilor din diferite comune prin care au trecut. La sfârșitul fiecărei slujbe religioase, preoții țin populației civile predici de educație creștinească, arătându-le rolul bisericii și al credinței în viața unui popor”.[12]

Revin la neuitatul, înțeleptul Iosif Niculescu, erou și mărturisitor despre această campanie: „Armata Română a fost pe Frontul de Est ca să dezrobească teritoriile românești, Basarabia și Bucovina, și să-L ducă înapoi pe Iisus Hristos. Preoții noștri din armată nu reușeau (să prindescă - n.a.) cu botezul, cu rugăciunile, cu împărțășania populației slave care de douăzeci și ceva de ani nu mai auzise de Dumnezeu și de preoți, aceștia fiind împușcați de bolșevici. Noi ne-am dus să restabilim creștinismul în Rusia bolșevizată. Asta a fost.”.[13] Episodul relatat de Iosif Niculescu - rememorat și de profesorul Ion Coja la evenimentul bucureștean din 13 iunie 2014, postat pe blogul personal și publicat în cartea de care mă ocup aici, anume în capitolul VI, ilustrează statura uriașă a unor români formați la sânul Bisericii, realitate ținând de miracol, care le-a dat și continuă să le dea fiori ateilor și sataniștilor aflați la cârma destinelor omenirii: (la Gromki), unde era biserica, în dreapta, erau mormintele ostașilor noștri. Și era un mormânt mai mare decât blocul ăsta, în care locuiesc, un mormânt de 30 de metri lungime și 20 metri în lățime. Acolo au fost îngropați morții de la Divizia 11, 13 și 14. Și preotul Popescu, era din Ștefănești, Argeș, stătea la marginea gropii uriașe și citea rugăciunile. Și i-am spus: „Hai, părinte, că se văd rușii!” Și el zice: „Domnule doctor, n-am terminat rugăciunile”. Era un om conștiincios și l-au luat rușii prizonier. A murit acum doi-trei ani. [14]

Pregătind acest material spre publicare, am găsit undeva un îndemn al acestui om ce era mic de statură, dar măreț în fapte, îndemn pe care-l consider un crez de viață nimerit a fi notat nu numai de semenii aflați în situațiile-limită pe care Dumnezeu i le-a pus dinainte medicului Iosif Niculescu, ci și de oricare ființă inteligentă de pe pământ. Contaminat de spiritul eclectic al cărții pe care o recenzez, îl includ aici: „Am fost întotdeauna în prima linie, pe front, și la spital unde era primejdia mai mare. M-am închinat mereu, chiar de zece mii de ori pe zi, nu m-au atins nici gloanțele și nici cele mai mișelnice nelegiuiri. [...] De aceea vă spun: închinați-vă neîncetat și Sfânta Cruce o să vă salveze. Pe ea este lumina cea Sfântă - cine o poate birui? În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin. (26.09.2012).”[15] Transformat în reporter la rugămintea lui Vasile Șoimaru, Gheorghe Pârlea consemnează (în cap. V., „Ei au supraviețuit măcelului de la Cotul Donului”) convorbirile cu alți veterani: Ion (Nică) Paiu, de 92 de ani și Mihai Dascălu, de 91 de ani (din satul Soci, comuna Mirosălăvești, județul Iași) și cu verii Eugen și Vasile Isachi, de 91 și 92 de ani (din satul Mitești). Sentimentele coplesitoare încercate în urma acestei experiențe de viață prilejuite de către Vasile Șoimaru care i-a descoperit pe cei patru „bătrâni matusalemici” sunt punctate autoironic: „Și moș Ion Paiu, firav cât un pai dar cu sufletul semeț ca o stâncă, iradia de bucuria vieții. Întâlnirea cu el ne-a făcut să ne rușinăm că noi, generațiile de după război, scutiți de obolul nostru jertfelnic adus Patriei, trăim pe seama demnității celor din stirpea sa. Căci ei purceseră în 1941 să reîntregească Țara, în speranța aducerii înapoi a Basarabiei și Bucovinei de Nord. Visul lor nu s-a împlinit, dar asta nu le scade meritele. În război, eroi sînt și de partea învingătorilor, și de partea învinșilor. Iar noi, urmașii lor, avem datoria sacră să nu le uităm faptele, să respectăm demnitatea generației lui Ion Paiu din Soci, adăugată Istoriei Neamului Românesc.”.[16]

O dimensiune specială a cărții-evocare a faptelor de arme eroice românești din Al Doilea Război Mondial, înadins ignorate și cu grijă evitate în mediul școlar și chiar universitar din rațiunile „corect politice” ale experților de ieri și de astăzi în oportune temenele politice, este republicarea unor texte mai puțin cunoscute. Am citat deja din capitolul VI. „Preoți ai Armatei Române în tranșeele de la Cotul Donului și Stepa Calmucă”, incluzând extrase edificatoare din cartea scoasă de Fundația general Ștefan Gușă în 1998, intitulată „Preoți în tranșee. 1941-1944” și avându-i ca autori pe Gheorghe Niculescu, Gheorghe Dobrescu și Andrei Niculescu. Mai notez câteva tituri de capitole: VII.,...Până se termina această operațiune, înghețam și degeram...”, datorat lui Iancu A. Constantin, autorul unor Amintiri din lagărul sovietic(cf. revista „Cugetul”, nr. 2, 2006); VIII. „Tancurile... Au luat-o de-a

lungul șanțurilor strivindu-i pe ostașii români”, fragment dintr-un viitor roman al lui Ion Iachim; IX. „O țară fără statui și fără eroi nu are viitor!”, cu fragmente din romanul lui Vasile S. Popa, „Ultima noapte la Tanais”; X. „Al treilea drum cotit la Cotul Donului”, reproducând un fragment din articolul „Un pelerinaj cu sacrificii” al preotului Viorel Cojocaru, publicat în revista „Literatura și arta” din 21 noiembrie 2013... Întrerup enumerarea spre a cita din ultimele două capitole două pasaje ce mi se par foarte importante. Iată mai întâi decupate câteva fraze dintr-o scrisoare de răspuns a mareșalului Ion Antonescu, datată 29 octombrie 1942, trimisă lui I. C. Brătianu: „[...] A mă fi oprit la Nistru și a „retrage azi forțele din Rusia“ înseamnă, pentru un om care mai poate încă judeca, a anihila dintr-odată totul, toate sacrificiile făcute la trecerea Prutului, acțiune în contra căreia nu v-ați pronunțat public, însemnează a ne dezonora pe vecie ca popor; însemnează a crea țării, în cazul victoriei germane, condiții dezastruoase, fără a ne asigura, în cazul victoriei ruse, nici provinciile pentru care luptăm, nici granițele care vor voi să ni le mai lase rușii, nici libertățile noastre și nici măcar viața familiilor și copiilor noștri; în sfârșit, însemnează, din cauza nestabilității și feloniei pe care mă sfătuiți să o practic - și aceasta este cea mai mare crimă - a asigura țării în viitoarea comunitate europeană o poziție morală care îi va ridica drepturile idealurilor sale și ar putea să-i fie chiar fatală [...]. [17] Este un limbaj al onoarei, al deontologiei militare străin, desigur, politicienilor de joasă condiție și mai ales bolșevicilor dimpreună cu uneltele lor dinăuntru, trădătoare ale interesului național. În logica vicioasă a acestora, eroismul luptătorilor români, jertfa lor pentru reîntregire teritorială constituiau „acțiuni dușmănoase îndreptate împotriva marii țări prietene dela Răsărit”! Atrag atenția și asupra articolului complementar fragmentului de scrisoare a mareșalului Ion Antonescu, articol datorat părintelui Viorel Cojocaru, din care frazele următoare sunt memorabile și ar trebui să facă degrabă înconjurul României spre a-i trezi din adormire nu numai pe istorici și pe intelectuali, în genere, ci și pe deținătorii vremelnici ai puterii actuale: „Frontul de la Cotul Donului a fost rupt din trădare și din neglijență. Unii generali s-au făcut a uita atunci (în primul rând cei din armata germană) că în Rusia iarna [18] vine mai repede, este geroasă și nemilosă. Așa că iarna a prins Armatele a 3-a și a 4-a române total neechipate. Sunt sigur că mulți dintre ostașii de pe front au murit de foame și de ger, aceasta o povestesc și veteranii care au scăpat cu viață din acel măcel. Trădarea nu se oprește aici. [19] Ce am făcut noi până acum pentru sufletele și osemintele ostașilor români căzuți în câmp străin? Nicio Cruce, niciun monument, niciun cimitir de onoare la Gromki. Cu ce apă ne vom spăla obrazul în fața acestor eroi? Ei nu au mers din ambiție personală pe câmp de luptă, au onorat Statul Român. Trebuie să ne trezim, indiferent că am pierdut sau am câștigat bătălia, avem ostași căzuți la datorie. De acum înainte ar fi bine ca în fiecare biserică ortodoxă românească din întreaga lume pe data de 19 noiembrie să fie trase clopotele, să trezească în inima românului dragostea de Neam și de Țară. În frumoasele noastre catedrale să se facă parastase de pomenire a acestor eroi. În școli să se vorbească în acea zi despre aceste fapte de vitejie. E păcat să-i dăm uitării, așa ne despărțim de trecut și ne pierdem identitatea. Să ne adunăm forțele, să trezim conducătorii statului să meargă acolo să inaugureze un mare cimitir de onoare, așa cum au făcut-o Germania, Italia, Ungaria, care au luptat cot la cot cu România [...]”. [20]

O surpriză emoționantă pentru mine, vechi membru al Cenaclului euxin [21], frecventat, între alte personalități, și de către Măriuca Vulcănescu, fiica marelui filosof și om de cultură, decedat la Aiud, Mircea Vulcănescu, l-a constituit capitolul XI. „Scrisoarea lui Ștefan Vodă”, reprodus din vol. „Litaniile pentru trei stări. Poezii, teatru, traduceri, adaptări”, Chișinău, Editura Prometeu, 2004. Versurile în stil popular datorate lui Mircea Vulcănescu răsună eminescian, în prelungirea „Doinei”:
Sufletul rău m-a durut/
Pe păgân să-l văd la Prut,
Gonind fără omenie/
Moldovenii în robie;
Să simt mirosul de leș /
Până-n scaunul de Ieși;
Să văd cum ți se sfășie/
Trupul falnic, Românie;
Ori s-aud de la Orhei/
Blestem jalnic de femei,
Acoperind ropotele,
Și să n-aud clopotele... [22] Autorii volumului dedicat însângeratului Cot al Donului încheie seria textelor cu trei poezii mai puțin cunoscute: „Nu-l uitați”, de Nichita Stănescu, „Crucea din stepă”, de Radu Gyr și „Nu plânge, Maică Românie”, versuri găsite în ranița unui soldat mort în 1918, pe muntele Sorica, din Carpați. Se cuvin citate măcar câteva strofe din aceste creații inspirate: „Nu-l uitați pe cel căzut în război,
strigați-l din când în când pe nume,
ca și cum ar fi viu printre noi/
... și atunci el va surîde în lume”. (Nichita Stănescu, „Nu-l uitați”)

„Spune șoapte moi ca o mătase/ pentru camaradul din țărână./ Mângâie cu grele mâini sfioase,/ scândura betegă într-o rână,/ lung, sărută casca de pe cruce,/ se ridică, șterge-o lacrimă din geană,/ și, cu liniște de sfânt și de icoană,/ către zări care ucid se duce... (Radu Gyr,,Crucea din stepă”)

„Nu plânge, Maică Românie!/ Pentru dreptate noi pierim;/ Copiii noștri, peste veacuri,/ Onoare ne vor da, o știm!// Nu plânge, Maică Românie!/ Adună tot ce-i bun sub soare;/ Ne cheamă și pe noi la praznic,/ Când România va fi Mare!” (Soldatul anonim).

Ca profesor de literatură și limbă românească, înlăcrimat le aduc mulțumiri lui Vasile Șoimaru și colegilor săi pentru aceste versuri, îndrăznind, foarte întîrziat, să mă rog de iertare îngenunchind dinaintea acestor Poeți. Le sugerez colegilor mei, autori de auxiliare didactice și manuale, care au uitat să le propună pînă acum spre studiu elevilor extraordinare strofe precum cele reproduse în cartea „Cotul Donului 1942...” să se grăbească măcar multiplicîndu-le, analizându-le și comentându-le, ca noul an școlar ce va să înceapă să nu-i mai afle nepregătiți! Eroii noștri de la Cotul Donului și din Stepa Calmucă așteaptă de prea mult timp; cât n-am cunoscut aceste adevăruri sfâșietoare, am fi putut invoca scuza stupidă a ignoranților; dar de-acum înainte, cunoscându-ne păcatul, să ne spovedim și să trecem de îndată să-i pomenim deopotrivă în biserici și în școli.

[1] Am folosit câteva date biobibliografice ce mi s-au părut necesare acestui text cercetînd <http://www.romaniidinjurulromaniei.ro/dr-vasile-soimaru/>:

Economist, conferențiar universitar, publicist, maestru fotograf, născut la 30 aprilie 1949, în comuna Cornova, fostul ținut al Orheiului (azi, raionul Ungheni), în familia de gospodari Șoimaru Alexei și Nina (născută Roșca), Vasile Șoimaru este licențiat al Facultății de Economie a Institutului Politehnic (ulterior – Universitatea Tehnică) din Chișinău (1971). Are studii de doctorat (1973-1977) la Institutul de Finanțe și Economie din Leningrad (Sankt Petersburg), și a susținut, în 1978, teza de doctorat în economie Prognostizarea productivității muncii în industria RSSM. [...] În 2004 editează albumul Poeme în imagini, iar în 2008 – albumul-monografie Români din jurul României în imagini, cu un studiu introductiv și circa 850 de imagini, selectate din mii de lucrări efectuate, timp de cinci ani, în zece țări, pe trasee ce însumează peste 100.000 km. Este o carte pentru veșnicie, pentru că niciodată nu vor mai putea fi surprinse mărturiile așa cum V. Șoimaru le-a înregistrat și pe care le lasă tuturor românilor. Unicitatea acestei lucrări este o realitate științifică (prof. univ. dr. Zamfira Mihail).

[2]textul „Trei pelerinaje la Cotul Donului” e datat semnificativ 1 Decembrie 2013 - cf. op. cit., pp. 15-28

[3] Cf. vol. Drumul crucii. Amintiri de pe front și din Gulaguri, București-Pitești, Editura Rost și Fundația Sfinții Închisorilor, 2013.

[1] Iosif Niculescu (Dumitrescu i-a fost numele inițial) s-a născut la 27 septembrie 1914 și a decedat în 2 ianuarie 2013. Clasele primare le-a făcut la Școala „Dora D’Istria” (Școala Silvestru), între 1921-1924, prima școală primară înființată în București, în 1860, de către prințesa Elena Ghica (cu pseudonimul literar Dora D’Istria). La aceeași școală au învățat tatăl și bunicul său. Între 1925 și 1932 a urmat cursurile Liceului „Cantemir Vodă”, avîndu-l ca director pe Vasile Șuteu, profesor de limba germană și latină. Între anii 1932-1938 este student la Facultatea de Medicină din București. În paralel, începînd cu anul III, a fost extern și intern la mai multe spitale din București. Este mobilizat în 1941 și trimis pe front, inițial în Basarabia, apoi mutat la spitalul 4 de campanie din Odessa și ulterior trimis la Regimentul 22 de Infanterie din Târgoviște ca medic de batalion. Alături de acest regiment parcurge pe jos drumul de la Tighina pînă la Cotul Donului între lunile mai și septembrie 1942. Participă la toate luptele duse de Armata Română pe Frontul de Est, pînă la ruperea frontului din 19 noiembrie 1942, după care se întoarce în țară. Dă concurs de secundariat în București și lucrează la Spitalul Brâncovenesc pînă în iulie 1943. (Biografie completă la <http://foaienationala.ro/biografii-dr-iosif-niculescu-supraviețuitor-din-lupta-de-la-cotul-donului.html>).

[4] La întrebarea legitimă de ce a fost ales tocmai Înainte mergătorul Domnului nostru Iisus Hristos ca ocrotitor al armatei române, răspunsul nu mai poate fi astăzi ocolit. Reproduc în acest sens următorul document istoric: Într-o condică, cu cîteva minute înainte, scrisesem următorul ordin de zi, numerotat cu nr. 1: „Astăzi, vineri 24 iunie 1927 (Sf. Ion Botezătorul), ora zece seara, se înființează: Legiunea Arhanghelului Mihail, sub conducerea mea. Să vină în aceste rînduri cel ce crede nelimitat. Să rămînă în afară cel ce are îndoieli. Fixez ca șef al găzii de la Icoană pe Radu Mironovici”. Corneliu

Z. Codreanu (Din luptele tineretului român, 1919-1939. Culegere de texte, București, Editura Fundației Buna Vestire, 1993)

[5] Cântecul l-am auzit prima oară în cadrul pomenitei lansări memorabile din 13 iunie 2014. Aflu că se poate asculta la <https://www.youtube.com/watch?v=2LTeE7alo5o>

[6] Șoimaru Vasile, Iosif Niculescu, Gheorghe Pârlea și Roxana Iorgulescu-Bandrăbur Cotul Donului 1942, Chișinău, editura „Balacron”, 2013, p. 34.

[7] Ibidem pp. 57-58.

[8] Ibidem p. 95

[9] Ibidem, pp. 96-97

[10] La întrebarea legitimă de ce a fost ales tocmai înainte mergătorul Domnului nostru Iisus Hristos ca ocrotitor al armatei române, răspunsul nu mai poate fi astăzi ocolit. Reproduc în acest sens următorul document istoric:

Într-o condică, cu câteva minute înainte, scrisesem următorul ordin de zi, numerotat cu nr. 1: „Astăzi, vineri 24 iunie 1927 (Sf. Ion Botezătorul), ora zece seara, se înființează: Legiunea Arhanghelului Mihail, sub conducerea mea. Să vină în aceste rânduri cel ce crede nelimitat. Să rămână în afară cel ce are îndoieli. Fixez ca șef al gărzii de la Icoană pe Radu Mironovici”. Corneliu Z. Codreanu (Din luptele tineretului român, 1919-1939. Culegere de texte, București, Editura Fundației Buna Vestire, 1993)

[11] Ibidem, p. 97).

[12] Ibidem, pp. 92-93

[13] Ibidem, p. 69.

[14] Ibidem, p. 54.

[15] Cf. <http://poruncaubirii.agaton.ro/articol/262/cultul-sfintei-cruci-marturii>

[16] Ibidem, pp. 77-78.

[17] Ibidem, p. 130.

[18] Cunoscută și vehiculată sintagma „generalul iarnă”.

[19] În filmul din 2010 al cărui protagonist este Iosif Niculescu este vorba și despre alte trădări. Cartea prezentată cuprinde extrase din textul DVD-ului în cauză (v. pp. 40-48).

[20] Ibidem, p.130

[21] Înființat inițial la Schitul Darvari, după 1990 și continuat sub conducerea părintelui prof. dr. Adrian Niculcea la Biserica Pogorârea Sfântului Duh-Titan, București. Expresia scrisă a acestei inițiative culturale o constituie periodicul „Ecclesia euxina”, inițial denumit „Euxin” (v. <http://www.euxin.wordpress.com> ori euxin.wordpress.com/2008/07/20/ecclesia-euxina-25/ ; <http://euxin.wordpress.com/2013/07/12/ecclesia-euxina-nr-45-2012/> etc.).

[22] Ibidem, p 140.

Sursa: <https://arhiva-romanilor.blogspot.ro/2014/07/mihai-floarea-cotul-donului-1942-o.html>